

Hegedűs Rita

Föld alatt
a Mennyország

1.

Linda Kowalsky–Takács nem volt félős alkat. A világot olyannak fogadta el, amilyen, és nő létére nem kérdezett sokat. Ezt barátai is nagyon szerették benne.

Linda Lengyelországban született, szüleit rég elveszítette, s az új világba nagybátyja hozta magával. Budapest olyan volt számára, mint egy rajzó méhkas, tülekedő, időt hajkurászó, mindig rohanó emberekkel. Sosem tudta megszeretni. Akkor örült csak, amikor nagybátyja elvitte a kis somogyi tanyára, és ott már gyerekként megtanult kecskét fejni, felismerte behunyt szemmel illatáról a gyógynövényeket, és persze maga készítette el a kecskesajtot is, amit kedve szerint fűszerezhetett.

Amikor a tanyán volt, boldog volt, gondtalan. Roszszul volt, ha csak rágondolt, hogy vissza kell mennie a nagyvárosba. Nagybátyja elvállalta a felnevelését, de ragaszkodott hozzá, hogy Linda tanuljon. Valami olyat, ami érdekli, és ami hasznára válik, bármi történjen is. S bár a lány még kissé törte a magyar nyelvet, huszoneves korára pontosan tudta, mit akar, s azt is, hogy azt Magyarországon tudja leginkább megtanulni. Csodálta a dombokat, a különös madarakat, szívesen keresett védett növényeket és élete céljának tekintette a vizet, ami a somogyi tanyán fűrt kútból jött, és nem volt benne semmilyen szennyezőanyag. Linda úgy látta, nagybáty-

jának is örömet szerez, de a saját boldogságát is akkor éri el, ha a természettel foglalkozik, s azt kutatja majd.

– Papus, készen vagyok, indulok, mert lekésem a vonatot. Hol vagy? Már megint a kutyát hajkurászod?

Veres Potyka, agronómusból átvedlett főállású nagybácsi valóban az öreg ebet kergette, mert valahogy be kellett adnia neki az oltást. A kutya rosszat sejtve menekült előle, ha meglátta a tút, futott, ahogy bírt. Sajnos azonban zárva volt a kertkapu, így utolérték, s az oltás a megfelelő helyre talált. Az öreg labrador nyikkant egyet, aztán megadóan lefeküdt az ajtó elé.

– Tényleg mennem kell... adj egy puszit papus! Mikor jössz Pestre? Neked nem kell bemenned a minisztériumba?

– De... hogy a franc egye... be kell vinnem egy jelentést. Nem vagyok még kész vele. Ha megírtam, elküldöm online, aztán felhívom őket, hogy mikor menjek be megbeszélni a teendőket.

– Miről kellett írnod?

– Igazából az állatszaporulat lenne a fő téma... de van itt valami, ami igen érdekes, és nem boldogulok vele... de nem akarlak untatni, menj, mert itt hagy a vonat, aztán várhatod a következőt.

Linda megcsókolta nagybátyját és futott a vonathoz. Előfordult, hogy lekéste, és a papusnak kellett autóval elvinni Pestre.

Egyébként szerette a vonatozást. Bár nagyon hosszú volt az út, utazás alatt tudott tanulni, olvasni, és nagyon szerette a vasúti kocsik jellegzetes illatát, amikor is a vas

szaga keveredett az olaj és izzadtságsszaggal, a dohány illatával és a különféle zsíros ételek szagával.

– Szia! Megengeded, hogy leüljek hozzád? Mindenhol foglaltak az ülések – fordult hozzá egy fiatal, szemüveges, kefehajú srác.

– Hello, persze, ülj csak le! Pestre mész te is?

– Igen – felelte a srác és földobta a táskáját a csomagtartóra. – Te is?

– ...bár semmi kedvem nem volt jönni... utálok Pestet...

– Tanulsz vagy dolgozol?

– Tanulok, az ELTE-n, és te?

– Én is tanulok... környezetvédelmi mérnök leszek, ha nagy leszek és az anyám egyszer elereszti a kezem... Nézd, mit csomagolt! Úristen! Tiszta gáz!

A fiú megsimította kefehaját, és ezzel észrevétlenül a fejére kente a körözöttet. Linda jót nevetett és már egyáltalán nem bánta a vonatozást. Zsebkendőjét adott a fiúnak hogy megtörölje magát, aztán letette a könyvet. Most már úgysem fog tanulni...

– Én biológus leszek, ha nagy leszek. Imádom a természetet.

– Én is azért tanulok környezetvédelmet. Szerintem ma senki sem foglalkozik vele. A profit megöli a környezetet. Egyszer csak azt vesszük majd észre, hogy eltűnnek a fák, csak kaktuszok fognak körülvenni, a víz szennyezett lesz mindenhol, és olyan szárazság lesz, hogy ihaj...

Linda igazat adott a fiúnak. Mindig is haragudott a profitra dolgozó cégekre. Főleg azokra, amik környezetvédelmet imitálva, kiabálva a tökéletes vízért és a termé-

szetes környezetvédelemért a legnagyobb hasznot abból szerzik maguknak, hogy környezetromboló megoldásokkal készítenek élelmiszert és gyógyszert. És mindezt tudtára is adta a fiúnak.

– Furcsa, hogy még sosem láttalak a vonaton...

– Hétfőn szoktam Pestre menni... de nem tudtam mindenre felkészülni, és muszáj még tanulnom egy kicsit. Zh-t fogunk írni... Tudod, albérletben lakom egy másik lánnyal, és ő csak hétfőn jön, így tudok majd tanulni. Egyébként nem tudnék. Teljesen dilis, folyton bömbölteti a Queent. Én is szeretem a zenéjüket, örök zene, tudod, de ahogy ő hallgatja, örület...

– Ezt ismerem, ilyen az öcsém is. Csak ő AC/DC-t hallgat.

– Ó, te szegény! – nevetett Linda.

– De lökött vagyok, be sem mutatkoztam. Bakos Péter vagyok, de a barátoknak csak Petya – mutatkozott be a fiú, majd a kezét nyújtotta, erre a lány is bemutatkozott.

Aztán telefonszámot cseréltek, majd továbbra is szidták a környezetszennyező módszereket.

A hosszú vonatút alatt hosszan beszélgettek, így aztán észre sem vették, hogy beértek Pestre. Csomagiukat összeszedték, aztán kinyitották a peronon a táskák húzókarját, és elindultak a metró felé.

Hamar rájöttek, hogy az albérletük nincs is messze egymástól. Mindketten a nyolckerben választottak lakást. Petyának szerencséje volt, mert a szülei segítették egy olyan albérletben lakni, ahol egyedül lehet. Egy kis garzon, nem nagy buli, de neki éppen megfelelt. Petya